

Amanda Kyle Williams
De vreemde in ons midden

2014
Uitgeverij XL
Zoetermeer

Hoofdstuk 1

Om halfelf nam ik de telefoon op, de donderdagavond voor Onafhankelijkheidsdag. Vol verwachting wapperden de vlaggetjes aan veranda's en aan tuinhekken in de met bomen omzoomde lanen van Atlanta. Brievenbussen waren versierd met rode, witte en blauwe linten. In de stad vierde de gemêleerde bevolking het feestweekend in juli met eten en kunst, muziekfestivals, dakterrassen met bediening en schitterende vuurwerkshows.

'Ik moet je spreken,' zei mijn nicht Miki tegen me. *Oh-o*. Miki, de dochter van de problematische zuster van mijn adoptiemoeder, Florence. Toen Jimmy en ik nog klein waren, woonde ze in een woonboot in haar eigen achtertuin. Ik had Miki een paar maanden niet gezien. Ze was waarschijnlijk weer betrokken bij een of ander drama. Ze kon ook echte problemen hebben. Miki trok problemen aan.

Ik was nog laat op kantoor om werk in te halen dat ik de hele week al had uitgesteld, een laatste wanhopige poging om een lang weekend vrij te kunnen nemen. De airconditioning maakte overuren. De snikhete zomer was in Atlanta als een brandend gebouw om ons heen gevallen.

Mijn naam is Keye Street. Ik heb een detectivebureautje in Atlanta dat **BEDRIJFSINLICHTINGEN & ONDERZOEK**

heet. Daar zit ik samen met een computerfanaat met bloeddoorlopen ogen, Neil Donovan. En als ik zeg bloeddoorlopen, bedoel ik dat hij vanmorgen waarschijnlijk bij zijn gebakken eitje een joint heeft gerookt. Ik heb een verleden bij de politie, met criminologie, psychologie en, nou ja, alcohol. Ooit was ik crimineel onderzoeksanalist bij de Behavioral Analysis Unit (BAU) van de FBI. Maar dat schip, samen met bijna alle andere schepen in mijn leven, heb ik indertijd achter me verbrand. Dus nu doe ik dit. Het detectivewerk bevalt me.

‘Wat is er, Miki?’ vroeg ik. ‘Gaat het goed met je?’ ‘Nee,’ zei mijn knappe, blonde nicht. Als je ons naast elkaar zet, zijn we net een foto en het negatief. Ik ben een Chinees-Amerikaanse met een zuidelijk accent, blanke ouders, een homoseksuele Afro-Amerikaanse broer en een drankprobleem – hoewel ik al vier jaar nuchter ben. Volgens Neil moet ik dat te gelde kunnen maken – zo veel niveaus waarop ik tot een minderheid behoor. Een programma van de overheid misschien. Maar dat is het resultaat van Neils Generatie-Y-mentaliteit – de overtuiging dat hij overal recht op heeft – in combinatie met zijn verdorven, gedrogeerde brein. Neil verricht het leeuwendeel van ons computeronderzoek en ik verzamel menselijke informatie, wat betekent dat ik achter mensen aan hobbel, hun vuilnis doorzoek, stiekem foto’s maak, hun gesprekken af-

luister als ik de kans krijg en binnendring in hun privé sfeer. Het is allemaal heel prestigieus, en in mijn auto wemelt het van de snoeppapiertjes en koffiebekers. Onze clientèle bestaat voornamelijk uit advocatenkantoren en headhunters, maar we werken voor iedereen die geheimen onder het tapijt vandaan wil halen. Vermiste personen, surveillance, achterstallige betalingen en dagvaardingen zorgen voor brood op de plank als het stil wordt in de winter. Maar als de hitte neerdaalt over Atlanta en de brandende zon ons bloed sneller doet stromen, als we schaarser gekleed gaan en overwerkte serveersters wankelend overvolle terrassen op stappen met bladen ijskoud bier, staat mijn telefoon roodgloeiend. De slechteriken spekken mijn kas. Ik vind het prima. Daarvan betaal ik de Krispy Kremes. Geglazuurde donuts, warm – mijn huidige valkuil.

‘Keye, wil je direct komen?’ drong Miki aan. ‘Het is ernstig.’

Ik liet mijn nek een paar keer rollen. Bij Miki was altijd alles uitermate ernstig. Ik was moe. Ik had vandaag twee dagvaardingen bezorgd; voor de ene moest ik iemand naar haar werk volgen, daar brutaal binnendringen en hem voor haar op tafel gooien voor ze haar koffie kon neerzetten. Daarna worstelde ik met de overvolle ellende die ze een parkeersysteem noemen bij de rechtszaal van Fulton County, leverde de pa-

pierwinkel in bij de advocaat en pakte voor Tyrone's Quickbail in East Atlanta iemand op die zijn borgtocht had geschonden en leverde hem af op het politiebureau. Ook had mijn hautaine kat al uren geen eten meer gehad.

'Ze hebben ingebroken in mijn huis, Keye. Ik durf er niet meer heen.'

Ik pakte mijn sleutels. 'Ik kom je halen.' Inman Park, waar Miki woonde, was maar een paar blokken van mijn kantoor in North Highland.

'Nee. Kom naar Gabe's. Ik moet mensen om me heen hebben. En ik wil een borrel.'

Ik pakte mijn vulpen en beet erin. Ik wilde verdomme ook wel een borrel.

'Keye, alsjeblieft,' zei Miki en ik hoorde – voor het eerst – oprechte angst in de stem van mijn nicht.

Negen minuten later parkeerde ik tegenover Gabe's op Juniper Street. Gabe's was een bar met een open haard en een restaurant met pluchen stoelen en ruimte om te loungen, een rookkamer en de plek waar ze single malt op exact de juiste temperatuur serveerden. In het voorjaar en de zomer was het grote terras dat tot aan de straat reikte met uitzicht op de drukke skyline van Midtown tot laat in de avond vol met mensen die exclusieve tapas zaten te eten. Door de ligging in de buurt van 14th Street met het Playhouse, het Alliance Theater, de Symphony Hall en het Fox Theater

wemelde het er altijd van de hippe mensen, multitaskers die tegelijkertijd een gesprek met je konden voeren, sms'en, hun Facebook-pagina bijhouden en de wijnkaart op Twitter zetten.

Er stond een groep mensen op de parkeerplaats toen ik naar een plek zocht voor de Impala. Intuïtief wist ik dat Miki het middelpunt zou zijn. Miki leek altijd een show op te voeren. Ik was nooit met haar uit geweest zonder een entourage, trouwe volgers die zich wendden in haar schitterende uitstraling. Ze hield iedereen op veilige afstand terwijl ze de aanbidding waar ze naar snakte opzoog.

Ik parkeerde, pakte een kaartje aan van de parkeerpachter en liep erheen. De groep keurig uitgedoste mensen week even uiteen zodat ik een blik opving van het slanke figuurtje van mijn nicht in het midden. Toen ik dichterbij kwam, rook ik een brandgeur en ik zag een vuurtje van twijgjes en bladeren met nog iets van stof. Ik bleef buiten de kring staan.

'Het zijn haar zwarte handschoenen,' fluisterde de vrouw naast me eerbiedig. Juist, de zwarte. Dat behoefde geen uitleg. Iedereen in Miki's leven wist van haar handschoenen. Die waren onderdeel geworden van Miki's depressierituelen. Er was een moment dat we allemaal heimelijk hoopten dat het dragen ervan voldoende uitdrukking gaf aan haar ellende, zodat ze zichzelf niet meer hoefde te beschadigen. Maar de

handschoenen waren vooral een waarschuwingsteken. Daarna vond iemand haar in bad, op de vloer, in bed, met haar aderen open en een hoeveelheid barbituraten in haar systeem waar Keith Richards nog een puntje aan kon zuigen.

Ik drong tussen de mensen door en zag dat Miki zich over het vuurtje heen boog. Iemand gaf haar een champagneglas. Met een dramatisch gebaar hief ze het glas terwijl het laatste stukje stof tot as verging. Onder gejuich dronk ze het glas leeg.

Ze zag me, glimlachte en verhief haar stem. ‘Ik ben een nieuwe weg ingeslagen, Keye. De sluier is opgelicht.’ Ze stapte tussen de mensen vandaan en verliet haar fans zonder nog een woord te zeggen. Ze omhelsde me en fluisterde: ‘Wil je vanavond mijn date zijn? Me beschermen tegen de wolven?’

Ik haakte mijn arm door de hare en we staken Juniper Street over naar Gabe’s, zochten onze weg over het drukke terras en gingen naar binnen. De geur van tequila en citroen omarmde me als een oude vriend. Tegenwoordig verlang ik niet meer echt naar alcohol. Niet als ik nadenk. Maar als ik ergens door word getriggerd – door een geur, een bepaald glas, een sociale setting – maakt mijn verslaafde brein de herinneringen mooier dan ze waren, de manier waarop het eerste drankje de stress vermindert, het gevoel van een goede tawny port in je mond en op je lippen na een

maaltijd. Dan is mijn nuchterheid een heel dun laagje. Ik voelde de hitte achter in mijn nek broeien. Ik moest weer naar de AA. Het was eigenlijk niet verbaazingwekkend dat ik daar ook een zootje van had gemaakt.

Miki droeg een zwart jurkje dat boven haar knieën uit waaierde, meer Judy Jetson dan Audrey Hepburn, en laarzen tot boven haar knieën. Ze stond naast me aan de bar en keek onderzoekend naar mijn gezicht. We zagen eruit als minnaressen, iets wat Miki had ingecalculeerd, daar was ik van overtuigd. Ook een manier om haar kudde op afstand te houden.

‘Gaat het wel goed met je?’ vroeg ze en zonder me gelegenheid te geven te antwoorden, vervolgde ze: ‘O, natuurlijk. Dat alcoholgedoe. Wat maakt het eigenlijk uit? Ik zorg wel dat je niet dronken wordt. Bestel toch een fucking drankje.’

‘Dat is het slechtste idee dat ik vandaag heb gehoord.’ Ze stak een hand in haar tas en haalde een glazen buisje met een zwart dopje tevoorschijn. ‘Ik heb wat coke. Zou een lijntje helpen?’

Kijk, dat is Miki, ze denkt altijd aan anderen. ‘Waarschijnlijk niet,’ zei ik met meer weerzin dan ik wilde laten blijken. We waren met zijn allen al jaren getuige van het destructieve, zelf voorgeschreven medicijngebruik van Miki. Ik had er op dit moment helemaal geen zin in. Ik had het wel gehad. We zijn altijd min-

der tolerant als we onze eigen zwakheden herkennen, of niet?

Ik bestelde druivensap en kreeg dezelfde minachtende grijns te zien die altijd mijn deel is als ik in een bar druivensap bestel. Dat hadden ze natuurlijk niet.

‘Goed, hoe zit het met Pepsi light?’ Een paar hoofden draaiden. Pepsi bestellen in een Coca-Cola-stad is hoogverraad.

‘We hebben wel cola light,’ zei de barman.

Ten slotte bestelde ik bronwater met citroen en Miki bestelde een Absolut-martini, extra sterk. Achter in de grote bar was nog een leeg bankje met een salontafel. De ruimte was ingericht met kersenhouten tafels en schaakborden. En hoewel het een snikhete zomer was, stond de airconditioning zo hoog dat het ijzig koud werd en de ruimte verwarmd kon worden met nephaardvuren. Van het bankje kon ik de bar zien, vol met spiegels en glimmend in het zachte licht. Ik keek naar Miki en probeerde de littekens op haar armen te negeren. De brede stroken littekenweefsel waren een herinnering aan haar wanhoop en totale onvermogen van zichzelf te houden. Op elke arm zaten zeker acht tot tien strepen. Ze vielen vreselijk uit de toon op mijn fragiele nichtje. Ze had zojuist de lange zwarte handschoenen die de littekens bedekte, verbrand. Misschien was ze eraan toe de littekens onder ogen te zien. Niet voor het eerst was ik dankbaar dat

het DNA dat de geestelijke gezondheid van Miki en haar moeder vergiftigde en ook zo nu en dan flirtte met het geluk van mijn adoptiemoeder, niet door mijn eigen aderen stroomde. De familie van mijn moeder kende een historie van stille en verborgen somberheid. In het Zuiden is een depressie niet iets waarmee je te koop loopt. Maar Florence en Miki hadden de knuppel in het hoenderhok gegooid door openlijk voor hun ziekte uit te komen. Gelukkig was Miki altijd door iemand gevonden als ze zichzelf had opengesneden of een berg pillen had geslikt – een vrijwillige bewaker, een groupie, een van de ontelbare mannen en vrouwen die op haar afkwamen als vliegen op de stroop. Ze konden het niet helpen. Een stralend heldere, duistere en emotioneel onbereikbare vrouw is onweerstaanbaar voor de demonen en obsessies van afhankelijke regelaars en masochisten. Hun eigen afwijking werd erdoor gevoed.

‘Hoe zit het met die handschoenen?’ wilde ik weten. We leunden achterover – drankje in de hand, benen gekruist – en keken elkaar aan.

‘Dat deel van mijn leven is voorbij.’

‘Neem je je medicijnen?’

Miki schudde haar hoofd. ‘Zo kan ik niet leven. Ik wil niet altijd verdoofd zijn. Dat kan ik gewoon niet.’

Tuurlijk. Coke en alcohol waren zeker niet verdovend. Ze was waarschijnlijk in een manische periode met